

Devlet kurumunun önemi

Devlet, ortak bir hayatı ve kültürü paylaşan bir toplumda, bu toplumu düzenleme, bu topluma güvenlik, refah ve huzur sağlama amacını güden ve bu amaca yönelik olarak kanun koyma, bu kanunları uygulama, yargılama, cezalandırma gibi güçlere sahip olan kurumdur.Devlet kurumu, tarihin bilinen en eski toplumlarından bu yana hep var olmuştur. Marksistler, ortaya attıkları hayali "kültürel evrim" senaryosu içinde, devletin sonradan ortaya çıkan bir mekanizma olduğunu iddia ederler. İlk toplumlarda devlet ya da benzeri bir otorite olmadığını, "komünal" bir hayat sürdürüldüğünü öne sürerler. Oysa tarihsel ya da arkeolojik hiçbir bulgu bu iddiayı doğrulamamaktadır. Aksine, hakkında bilgi sahibi olabildiğimiz en eski medeniyetlerin hepsinde, güçlü devlet mekanizmaları bulunduğu ortaya çıkmıştır. Bu nedenle devlet kurumunun insanlık tarihi ile yaşit olduğunu söylemek mümkündür.

Bu, aslında insanın yaratılışının doğal bir sonucudur. İnsan yaratılışı gereği, "doğru" ve "yanlış" kavramlarına sahiptir. Doğruyu öğrenmek ve bu doğruya uygun bir düzen içinde yaşamak ister. Yanlış uygulayanların ise engellenmesini arzu eder. İşte bu nedendir ki, insanlara doğruyu öğreten birtakım kurallar koyacak ve bu kurallara uyulmasını sağlayacak bir otoritenin varlığı zorunludur.

Nitekim insan toplumlarının yapısı düşünüldüğünde, devletin vazgeçilmez bir önemi olduğu açıkça görülür. Bir toplumda asayiş ve güvenliği sağlayabilecek, zararlı davranışları kanunla yasaklayabilecek, bu kanunlara da uyulmasını mecbur kılacak yegane güç, devlettir. Buna paralel olarak, günümüzdeki toplumların vazgeçilmez ihtiyaçları olan sağlık, eğitim, milli güvenlik, altyapı gibi hizmetlerin de sadece devlet tarafından karşılanabileceği açıktır.Bu noktaları ilerleyen satırlarda detaylı olarak inceleyeceğiz. Bu incelemeye de, öncelikle devletin varlığına karşı çıkan en önemli siyasi ideoloji olan anarşizmin çarpıklıklarına bakarak başlayalım.

Anarşizm Yanılgısı

Anarşizm, sol ideolojilerin en marjinali olarak kabul edilir.Anarşizm terimi, "başsızlık" anlamı taşıyan Yunanca bir kelimedenden gelir. Bu ideolojinin bağlıları, devletin topluma zarar veren bir kurum olduğunu iddia etmiş ve insanların özgürlük ve barışa ulaşabilmesi için devletin ortadan kaldırılması gerektiğini savunmuşlardır. Devletle beraber dine karşı da tavır almışlar ve dinin yok edilmesine çalışmışlardır. Fransız Devrimi'nin ardından ortaya çıkan bu ideoloji özellikle 19. yüzyılda yaygınlık kazanmış, Rusya'daki Bolşevik Devrimi'nin (1917) hazırlanmasında da rol oynamıştır.Öncelikle anarşizmin tamamen hayali ve gerçeklerden uzak bir düşünce olduğuna dikkat etmek gerekir. Çünkü bu ideoloji dünyanın hiçbir ülkesinde uygulanmamıştır. Hiçbir zaman bir devletin lağvedilmesi ve anarşist bir toplum kurulması gibi bir vakia yaşanmamıştır.

Sadece bazı kriz zamanlarında devletlerin otoritesi zayıflamış, bunun sonucunda ise topluma barış ve huzur değil, aksine sadece kavga, çatışma ve yağma gelmiştir.Başka türüsü de mümkün değildir. Çünkü devletin olmadığı bir ortamda, toplumun kendi kendini düzenleyerek asayiş ve istikrar oluşturmaması imkansızdır. Devletin olmadığı bir

ortamda kanunlar da olmayacaktır. Dolayısıyla "suç" kavramı ortadan kalkacak ve herkes istediği fiili rahatlıkla yapabilecektir. Dileyen kişi bir başkasının malına ya da canına kast ettiğinde, bu suçu "suç" olarak tanımlayacak ve engelleyecek bir otorite bulunmayacaktır. Hırsızlar istedikleri malı çalacaklar, katiller diledikleri insanı öldürecekler ve onları durduracak bir polis ya da yargılayacak bir mahkeme olmayacaktır. Böyle bir toplum ise kaçınılmaz olarak orman kanunlarının hakim olduğu bir "sürü"ye dönüşecektir. İnsanların huzurlarının, mallarının, canlarının ve ırzlarının hiçbir güvencesinin kalmayacağı bu sürü, gerçekte bir "insan toplumu"ndan ziyade, hayvan topluluğu gibi yaşayacaktır. İlginç olan ise, bu sonucun anarşistlerin felsefelerine zaten birebir uyuyor olmasıdır. Çünkü anarşistler de aynen Marksistler gibi Darwin'in ortaya attığı "insanın evrimi" masalına inanmakta ve dolayısıyla insanı "gelişmiş bir hayvan türü" olarak kabul etmektedirler.

Ancak tarih, anarşizmin tamamen yanlış bir felsefe olduğunu sayısız örnekle ispatlamaktadır. Anarşistler devletin ortadan kalkmasının barış ve huzur getireceğini öne sürmüşlerdir. Oysa siyasi tarihe bakıldığında, devlet otoritesinin ortadan kalktığı her dönemin son derece kanlı bir kaos ortamı olduğu görülür. Ortaçağ boyunca siyasi otoritenin ortadan kalktığı dönemler, hep yağma, talan ve katliam dönemleri olmuştur. Anarşizmin çıkış noktası sayılabilecek olan Fransız Devrimi, tarihin en kanlı siyasi hareketlerinden biridir. Fransız Devrimi'nde, özellikle de devrimin "Terör Dönemi" olarak bilinen evresinde, on binlerce insan idam edilmiş, devrimin Robespierre gibi en ateşli öncüleri de dahil olmak üzere çok sayıda insan giyotine gönderilmiştir. Devrimin ardından Fransa on beş yılı aşkın bir süre huzura kavuşmamıştır. Düzen ve emniyetin tekrar sağlanması ise, devrim döneminin sona ermesi ve Napoleon'un mutlak iktidarının kurulmasıyla, yani devletin yeniden tesisiyle mümkün olmuştur. Tarihin her döneminde tablo aynıdır. Devlet aleyhinde yapılan her türlü "devrim", devrimcilerin işe başlarken ortaya attıkları süslü sloganların aksine, mutlaka kan, acı ve gözyaşı getirmiştir. Anarşizmin çok büyük bir yanılğı olduğunu böylece belirttikten sonra, şimdi devletin gerekliliğini farklı yönlerden inceleyelim.

Devlet ve Milli Savunma

Üzerinde yaşadığımız dünyada, insanlar belirli topluluklara üyedirler. Bunların en temeli ailedir. Aileden sonra komşuluk, aşiret, hemşerilik, etnik köken gibi bağlar gelir. Ancak tüm bu kimliklerin, özellikle siyasi yönden en önemli olanı milli kimliktir. Bir diğer deyişle insanın hangi milletten olduğu sorusudur. Çünkü dünya üzerindeki siyasi otoriteler (devletler) millet esasına göre birbirlerinden ayrılırlar. Almanya Alman Milleti'nin ülkesidir. Fransa Fransızlar'ındır. Türkiye ise Türk Milleti'nin yurdudur.

Dünya üzerindeki siyasi rekabet ve çatışmalar da yine millet esaslı üzerinde gelişir. Aynı durum siyasetin bir uzantısı sayılan savaş için de geçerlidir. Almanya, Alman Milleti'ni dünyaya hakim kılmak rüyasıyla II. Dünya Savaşı'nı başlatmıştır. Türkiye ile Yunanistan arasındaki siyasi dengeler, iki milletin ulusal çıkarlarına göre şekillenmektedir.

Dünyanın bu şekilde, yani ülkeler arası siyasi dengeler üzerine kurulu oluşu insanları, içinde yaşadıkları ülkenin çıkarlarına göre düşünmeye mecbur kılar. Hiç kimse, "tek önemli olan ben, şirketim ve ailemdir, gerisi önemli değil" diyemez, çünkü ailesinin ve kendisinin geleceği, içinde yaşadığı ülkenin geleceğine bağlıdır. Eğer düşman bir ülke kendi yaşadığı ülkeyi işgal ederse, kendisi, şirketi ve ailesi de bundan büyük zarar görecektir. O, içinde yaşadığı ülkenin bir ferdidir ve mutlaka ülkesinin gücüne ve bağımsızlığına taraftar olmalıdır.

Devletin ne kadar zorunlu bir kurum olduğu da bu noktada açıkça ortaya çıkar. Çünkü bir ülkeyi ayakta tutacak olan yegane kurum devlettir. Ülkenin milli güvenliğinden sorumlu olan yegane otorite odur. Milli savunma için ordu oluşturan, bu orduyu ayakta

tutan ve güçlendiren kurum devlettir. Elbette hiçbir özel sektör kuruluşu ya da sivil toplum örgütü kesinlikle böyle bir rol oynayamaz. İşte bu nedenle, bir ülkede yaşayan her birey, devletin güçlenmesine ve yücelmesine taraftar olmak zorundadır. Devleti zayıflatacak bir hareket içine giriyorsa, kendisinin, ailesinin ve sevdiği herkesin aleyhinde hareket ediyor demektir. Eğer bir başka devlete hizmet etmeyi hedefliyorsa, o zaman ismi "vatan haini" olur.

Devlet ve Toplumsal Güvenlik

Güçlü bir devletin varlığı, sadece milli savunma için değil, aynı zamanda ülkenin kendi içindeki güvenlik ve huzurun tesisi için de zorunludur. Anarşizm yanılığısından söz ederken, devletin zayıfladığı bir ortamda her türlü suçun kolaylıkla işlenebileceğini, çünkü "suç"u tanımlayacak ve engelleyecek bir otoritenin kalmayacağını söylemiştik. Bu konuyu biraz daha detaylandırabiliriz.

Öncelikle devletin otoritesini yitirdiği ve bunun sonucunda emniyet teşkilatının ortadan kalktığı bir ortam düşünelim. Böyle bir ortam, suçluların her türlü suçu kolaylıkla işleyebilecekleri, dürüst vatandaşların ise her türlü tecavüzün hedefi haline gelecekleri korkunç bir toplum düzeni oluşturacaktır. Muhtemelen güvenlik için devlet yerine "özel sektör"e başvurulacak, yani mafyavari çeteler oluşacak ve vatandaşlar bunlara para ödeyerek güvenlik elde etmeye çalışacaklardır. Ancak bu mafyavari çetelerin başıbozuk ve suça eğilimli kişilerden oluşması kaçınılmazdır. Bir süre sonra bu kez bu örgütlenmeler vatandaşlara karşı tecavüzlerde bulunacaklar, bu çetelerin aralarında çatışmalar, iç hesaplaşmalar yaşanacaktır.

Polis teşkilatının ortadan kalkması kadar vahim bir başka gelişme ise, adli sistemin çökmesidir. Devletin otoritesini yitirmesi durumunda mahkemeler de ortadan kalkacak, savcılar ve hakimler çalışmayacaktır. Böyle bir durumda toplumdaki hiçbir hukuki anlaşmazlık çözülemez. Adaletle hükmedecek ve bu hükmü uygulatacak bir mekanizma olmadığı için, her türlü haksızlık, hakka tecavüz ve suistimal kolaylıkla uygulanır hale gelir. Eğer yine "özel sektör" eliyle mahkemeler kurulsa bile, bunların yine mafyavari mekanizmalar olacağı, kendilerine daha çok para veren tarafı haklı çıkarmak için uğraşacakları açıktır. Çünkü özel sektörün temel amacı kar etmektir ve kendisine daha fazla kar sağlayan uygulamaya yönelmesi kaçınılmazdır. Sonuçta devlet otoritesinin zayıflamasının toplumsal güvenliği, düzeni ve huzuru tamamen yok edeceği açıktır. Böyle bir durumda ülke, içinde yaşanılmaz bir kaos ortamına girecektir.

Devletin Toplumsal Hayattaki Kaçınılmaz Rolü

Güçlü bir devlet, sadece güvenliğin değil, toplumun genel refahının sağlanması için de zorunludur. Buna örnek olarak iki alanı ele alabiliriz: Sağlık ve eğitim. Hastaların tedavisi işini üstlenen kurumlar, hastanelerdir. Bir toplumun sağlık sorununa çözüm bulunması için de mutlaka devlet hastanelerinin var olması gerekir. Elbette günümüzde özel sektör tarafından açılmış çok sayıda hastane de bulunmaktadır. Ancak bir noktaya dikkat etmek gerekir: Özel sektör her zaman için kar amacını güder. Dolayısıyla özel sektörün tüm bir toplumun sağlık sorununa çözüm getirmesi imkansızdır. Fakir insanlar hiçbir zaman özel hastanelerden yararlanamazlar ve mutlaka devletin kurduğu ve kendilerine yardımda bulunacak hastanelere ihtiyaç duyarlar. Dahası, aşı kampanyaları, toplu sağlık taramaları gibi toplumsal hizmetleri gerçekleştirecek olan yegane otorite de devlettir. Kar amaçlı hiçbir özel kurum, ilkökul çocuklarını salgın hastalıklardan korumak için yurt çapında aşı kampanyası düzenlemez ya da ülkenin ücra köşelerine sağlık hizmeti götürmez.

Toplumun refahı ile ilgili ikinci önemli konu ise eğitimidir. Eğitim de yine sağlık gibi kısmen özel sektör tarafından üstlenilebilir, ama bu durumda yine özel sektörün kar talebini karşılayamayacak olan yoksul kesimler eğitim imkanından yoksun kalacaktır.

Eğitimin tüm yurtçapında, büyük kentlerden uzak köylere kadar yayılması da yine ancak devlet sayesinde mümkün olur. Eğer devletin eğitim sistemi işlemese, özel sektör için karlı olmayan tüm yerleşim birimleri eğitim şanslarını yitirecektir.

Devletin varlığı, eğitimin eşit ve standart olması için de zorunludur. Eğer eğitim devletin belirlediği standart bir müfredata göre şekillenmese ve tümüyle özel kişilerin denetiminde olsa, toplum kısa sürede kamplara ayrılabilir. Komünistler komünist ideolojiyi telkin eden okullar açabilir. İrkçılar, çocuklarını birer ırkçı olarak yetiştiren okullar kurabilir. Bu şekilde kısa zamanda toplum birbirine tümüyle yabancı ve düşman bireylerden oluşabilir. Toplumun birliğinin korunması ve birarada yaşamayı mümkün kılan ortak bir kültürün gelişmesi için, mutlaka devlet tarafından belirlenen standart bir eğitim uygulanmalıdır. Farklı kültürel gruplara ya da mesleki eğitim taleplerine özel okul statüleri tanınabilir, ama bu özel statü de yine müfredatın temel çizgilerine bağlı kalmalıdır. Kısacası bir toplumun eğitim ve sağlık gibi en temel gereksinimleri, ancak güçlü bir devletin müdahale ve kontrolü ile karşılanabilir.

Devletin Ekonomik Hayattaki Kaçınılmaz Rolü

19. yüzyıl, çok sayıda düşünürün masabaşında teoriler ürettiği bir dönemdi. Liberalizm ve Marksizm gibi iki farklı sosyal teori bu dönemde ortaya çıktı. Her iki teorinin de ortak özelliği, tecrübeler değil soyut fikirlere dayalı olmasıydı. 20. yüzyılda ise bu fikirler uygulamaya konu ve ortaya birtakım somut tecrübeler çıktı. Marksizm'in bu tecrübeler sonucunda çökmüş olduğu açıktır. Devletin önce şiddet yoluyla ele geçirilmesini, sonra tüm ekonominin devlet kontrolüne alınmasını ve uzak bir gelecekte de devletin tümüyle

lağvedilmesini savunan bu teorinin, gerçeklerle uyuşmayan ve son derece verimsiz bir ekonomik model ortaya koyduğu aşikardır. Sovyetler Birliği'nin merkezi planlamaya dayalı ekonomik modelinin çökmesi, mutlak devletçiliğin yanlış bir ekonomi politikası olduğunu ve ekonominin ancak özel sektörün rolüyle verimli hale geleceğini ortaya koymuştur.

Ancak bu kadar dikkat çekmeyen bir diğer önemli gelişme, 20. yüzyıldaki tecrübelerin 19. yüzyıl liberalizmini de bazı yönlerden haksız çıkarmasıydı. 19. yüzyılda yaşamış liberal ekonomi savunucuları, 18. yüzyıldaki İngiliz iktisatçı Adam Smith'in yolunu izleyerek, "en iyi devlet, en az müdahale eden devlettir" demişlerdi. Devletin ekonomik hayata hiç müdahale etmemesini ve tüm ekonominin özel girişimin denetiminde olması gerektiğini savunmuşlardı. Devletin tümüyle dışlandığı bu ekonomi modeli 19. yüzyılın sonlarından 20. yüzyılın ilk çeyreğine kadar başta ABD olmak üzere çoğu Batı ülkesinde kabul gördü. Ancak 1929 yılında patlak veren ve "Büyük Buhran" olarak bilinen dev ekonomik kriz, bu modelin yanlışlığını gözler önüne serdi. Büyük Buhran, New York borsasında başgösteren ve sonra da oradan tüm dünyaya yayılan bir panikle doğmuştu. Dünya ekonomisini yıllar yılı kitleyen bu kriz, dünya ticaret hacminin büyük ölçüde daralmasına, toplumların gelir ve refah seviyelerinin düşmesine, milyonlarca insanın işsiz kalmasına neden oldu.

Büyük Buhran'ın ortaya koyduğu en önemli sonuçlardan biri, devletin tümüyle ekonominin dışına itilmesinin son derece zararlı bir uygulama olduğuydu. Nitekim Büyük Buhran'ın ardından gelişen "Keynes Modeli" ekonomik sistem, devletin gerekli durumlarda ekonomiye müdahale etmesi, kimi zaman da yatırımlarla ekonomiyi yönlendirmesi gerektiğini kabul etti. Çoğu devlet de Keynes Modeli'ni uygulayarak

Büyük Buhran'ın tahribatını düzeltebildi.

Bugün için de geçerli olan ekonomik model, özel sektörün lokomotif görevi gördüğü, ama devletin denetimi ve yönlendirmesi ile işleyecek bir ekonomik modeldir. Devletin başta altyapı yatırımları olmak üzere ekonominin bazı alanlarına el atması zorunludur. Ayrıca özel sektör için karlı olmayan, ama toplumun genel refahı açısından gerekli olan bazı hizmetlerin yerine getirilmesi için de yine devletin müdahalesi zorunludur. (Örneğin posta hizmeti dünyanın hiçbir ülkesinde karlı değildir, ama toplumun yararı için devlet tarafından yürütülür.) Aynı şekilde bir ülkenin stratejik güvenliğini ilgilendiren ekonomik meselelerin de devlet tarafından düzenlenmesi gerekmektedir. Özetle, bir ülkenin refahı için ekonominin devlet tarafından denetlenmesi, yasalarla düzenlenmesi, kimi zaman da doğrudan devletin müdahalesi ile yönlendirilmesi zorunludur. Devletin bunları yapabilmesi için de elbette güçlü olması gerekmektedir.

Sonuç

Baştan beri incelediğimiz konular, bir toplumun güvenli, huzurlu, müreffeh bir hayat sürebilmesi için, mutlaka güçlü bir devletin koruması ve denetimi altında yaşaması gerektiğini göstermektedir. Devletin ortadan kaldırılmasını savunan anarşizm çok büyük bir yanılgıdır. "En iyi devlet, en az yöneten devlettir" diyen 19. yüzyıl liberalizmi de yanılgıdır ve devlet müdahalesinin gerekliliğini kavrayamamıştır. Devletin tümden lağvedilmesi bir yana, devlet otoritesindeki en küçük zayıflama bile bir toplumu büyük sorunlarla karşı karşıya bırakır. Devlet otoritesindeki en küçük bir boşluk, bu boşluğun birtakım gayri meşru yapılanmalar tarafından doldurulmasıyla sonuçlanacaktır. Bundan da tüm bireyler zarar görecektir. Zayıf bir devlet, toplumun içindeki bazı çıkar çevrelerinin etkisi altında kalacak ve yine toplumun geneli bundan zarar görecektir.

Dolayısıyla bir toplumun içindeki her bireyin, güçlü bir devlet mekanizmasına taraftar olması gerekir. Devletin güçlenmesi için çaba harcaması, devletin zayıflamasına yönelik eylemlere karşı da tavır alması gerekir. Kısacası devletine sahip çıkması gerekir.

<https://www.harunyahya.info/makaleler/devlet-kurumunun-onemi>